

Sygn. akt V CSK 263/09

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Wojciech Jan Katner

w sprawie z powództwa A.F.

przeciwko A.K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 grudnia 2009 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 11 marca 2009 r., sygn. akt [...],

**odrzuca skargę kasacyjną i zasądza od powódki na rzecz
pozwanej 1.800,- (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Na skutek apelacji obu stron postępowania, Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 11 marca 2009 r. zmienił zaskarżony wyrok Sądu I instancji i powództwo wobec A.K. oddalił, oddalając także apelację powódki A.F. Powództwo dotyczyło udzielenia pożyczki w wysokości 150000 złotych, z których 120000 zostało wcześniej spłaconych, a 30000 złotych zasądzonych w toku instancji.

W skardze kasacyjnej powódki¹ zarzucono naruszenie przepisów postępowania, co miało istotny wpływ na wyniki sprawy, przez niewłaściwe niezastosowanie art. 504 § 1 k.p.c. i nie odrzucenie sprzeciwu od nakazu zapłaty. Wniesiono o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W odpowiedzi na skargę wniesiono o odmówienie jej przyjęcia, ewentualnie o jej oddalenie z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu. Nie spełnia ona żadnych przesłanek formalnych ani merytorycznych, wymienionych w art. 398⁴ k.p.c. i wynikających z art. 398³ k.p.c. Mimo że wielokrotnie już Sąd Najwyższy zwracał uwagę, iż należy najpierw dowieść podstaw do przyjęcia skargi, a potem przedstawić uzasadnienie zarzutów odnoszących się do zaskarżonego orzeczenia, skarżący tego nie uczynił (z wielu, postanowienie SN z dnia 9 listopada 2000 r. II CKN 1385/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 51). Nie zauważył również, że w chwili wnoszenia skargi obowiązywały zmiany w k.p.c., nakazujące wyodrębnić w skardze kasacyjnej wnioski o jej przyjęcie (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Jest wprawdzie zdanie zawierające taki wniosek, ale tylko przez użycie słów o oczywistej zasadności skargi i o wystąpieniu istotnego zagadnienia prawnego.

Z uzasadnienia nie wiadomo, na czym ma polegać oczywistość skargi. Stosownie do stanowiska SN skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona, jeżeli się tej oczywistości nie wykaże w samym wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ

28/06, Lex nr 198531; postanowienie z dnia 18 stycznia 2006 r., II CSK 166/05 oraz postanowienie z dnia 3 kwietnia 2006 r., III CSK 85/06, niepubl.). O tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw, tylko argumenty wyraźnie i przekonująco świadczące o okolicznościach uzasadniających rozpoznanie tej skargi (postanowienie SN z dnia 21 kwietnia 2006 r. II CSK 76/06, OSG 2007, nr 1-2, poz. 13; postanowienie SN z dnia 2 kwietnia 2008 r., III CZ 10/08, niepubl.).

Oczywistość skargi rozumie się jako wykazanie rażącego naruszenia prawa lub podstawowych zasad praworządnego państwa, widocznych bez przeprowadzania szczegółowej analizy przepisów (postanowienia SN z dnia 26 kwietnia 2006 r. II CZ 28/06, Lex nr 198531; z dnia 27 kwietnia 2006 r. I CZ 15/06, niepubl.; z dnia 29 listopada 2007 r. II CSK 460/07, niepubl.; z dnia 18 czerwca 2008 r. III CSK 110/08, niepubl.).

Podobnie się przedstawia kwestia podniesienia istotnego zagadnienia prawnego, jakie wystąpiło w sprawie, wymagającego, zdaniem skarżącego rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. Problem procesowy jest przedstawiony enigmatycznie i opisowo, nie ma nic o dotychczasowych doświadczeniach związanych z tym problemem, ani poprzez orzecznictwo, ani wypowiedzi doktryny prawa. Tam, gdzie jest odwołanie się do takich źródeł jest to i całkowicie nie wystarczające i nie merytoryczne.

Zaskarżany nie jest właściwie wyrok II instancji, a zachowania przed Sądem I instancji. Treść skargi dotyczy wyłącznie ustaleń faktycznych, w tym zakresie przywrócenia terminu do zgłoszenia sprzeciwu wobec nakazu zapłaty. To nie podlega ani badaniu ani ocenom Sądu Najwyższego (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Dlatego też skarga kasacyjna podlega odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c., a o kosztach rozstrzygnięto na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.